

U z n e s e n i e

Najvyšší soud Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a členov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Štefana Harabina na neverejnom zasadnutí konanom 5. apríla 2016, v trestnej veci vyžiadanej osoby **M. S.**, v konaní o európskom zatýkacom rozkaze o vzatí vyžiadanej osoby do predbežnej väzby, **o sťažnosti vyžiadanej osoby** proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 8. marca 2016, sp. zn. Ntc 9/2016, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **M. S. sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Na návrh prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline zo 7. marca 2016, sp. zn. KPtm 13/16/5500-3, Krajský súd v Žiline uznesením z 8. marca 2016, sp. zn. Ntc 9/2016, podľa § 15 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EZR“) rozhodol tak, že

vzal občana Č. M. S., narodeného XY v B., trvale bytom Ř., okres F., Č., do predbežnej väzby s tým, že táto začala plynúť 6. marca 2016 o 10.10 hod. a vykoná sa v Ústave na výkon väzby v Žiline.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť M. S., ktorý ju prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. R. B. dodatočne odôvodnil.

V písomnom odôvodnení sťažovateľ uviedol, že vydané uznesenie je nesprávne a nezákonné, pretože nástupu výkonu trestu odňatia slobody v Českej republike sa nevyhýbal, o jeho nariadení nemal vedomosť, výzva na nástup mu nebola doručená. Konania pred odvolacím súdom sa nezúčastnil. Miesto jeho pobytu bolo známe viacerým osobám,

s príslušnými orgánmi spolupracoval, nebol na úteku, na Slovensku, kde bol zadržaný, bol s dcérou na prázdninách. Tvrdenie, že páchal ďalšiu trestnú činnosť a má dlhy vo výške 24 miliónov, je podľa neho klamstvo. Opätovne vyhlásil, že je osobou disponujúcou platným diplomatickým pasom R., preto požíva diplomatické výsady a imunity. Zároveň spochybnil správnosť uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky vydaného 22. júla 2015, sp. zn. 11 Teu 25/2015, v rámci ktorého bola jeho diplomatická imunita skúmaná, a uviedol, že toto rozhodnutie bolo vydané v súvislosti s inými dokladmi, šetrenie vo vzťahu k diplomatickému pasu neprebehlo a súd sa ním ani nezaoberal. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby napadnuté uznesenie bolo zrušené a aby bol prepustený z predbežnej väzby na slobodu.

Najvyšší súd ako súd nadriadený po preskúmaní veci zistil, že sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste.

Na základe podanej sťažnosti najvyšší súd v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť vyžiadanej osoby nie je dôvodná.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o EZR účelom predbežnej väzby je zabezpečiť prítomnosť zadržanej osoby na území Slovenskej republiky tak, aby nedošlo k zmareniu účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze, pokým orgán štátu pôvodu, ktorý má záujem na jej vydaní, nepredloží originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje.

Podľa § 15 ods. 2 zákona o EZR sudca krajského súdu je povinný do 48 hodín od prevzatia zadržanej osoby a od doručenia návrhu prokurátora na vzatie do predbežnej väzby, túto osobu vypočúť a rozhodnúť o jej vzatí do predbežnej väzby alebo ju prepustiť na slobodu. Dôvodmi väzby podľa všeobecného predpisu o trestnom konaní nie je pritom viazaný. Ak sudca rozhodne, že sa zadržaná osoba ponecháva na slobode, súčasne môže rozhodnúť o uložení primeraných opatrení alebo obmedzení na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania podľa všeobecného predpisu o trestnom konaní, ktorý sa použije primerane. Ak v čase rozhodovania o predbežnej väzbe nie je k dispozícii európsky zatýkací rozkaz, sudca krajského súdu rozhoduje na návrh prokurátora, ku ktorému je pripojený záznam podľa § 3 písm. l/.

Základným účelom predbežnej väzby, ktorý je vymedzený legálnou definíciou citovaného ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o EZR, je zabezpečiť prítomnosť zadržanej osoby na území Slovenskej republiky tak, aby nedošlo k zmareniu celkového účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze, ktorým je vydanie vyžiadanej osoby do štátu pôvodu na trestné stíhanie prípadne na vykonanie už uloženého trestu. Pri rozhodovaní o predbežnej väzbe preto súd nie je viazaný dôvodmi väzby v zmysle § 71 Tr. por., ale rozhoduje výlučne s ohľadom na uvedený účel. Prípady, kedy voči zadržanej osobe nebude realizovaná predbežná väzba, budú teda výnimočné a spravidla pôjde o situácie, kedy je daný niektorý z obligatórnych dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 zákona o EZR, prípadne budú existovať iné závažné okolnosti.

Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že krajský súd o predbežnej väzbe M. S. rozhodol na základe návrhu Krajskej prokuratúry v Žiline, ktorá podaný návrh odôvodnila skutočnosťami uvedenými v európskom zatýkacom rozkaze vydanom Krajským súdom Ostrava z 1. februára 2016, č. 32 T 2/2006. Na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, vydaného justičným orgánom Českej republiky ako štátu pôvodu, bolo žiadané vydanie M. S., občana Českej republiky s trvalým pobytom tamtiež, na výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 206 ods. 1, ods. 5 písm. a/ Trestného zákonníka Českej republiky, ktorý mal spáchať na skutkovom základe, ako je uvedený v európskom zatýkacom rozkaze.

Trest bol vyžiadanej osobe právoplatne uložený rozsudkom Krajského súdu v Ostrave z 27. novembra 2014, sp. zn. 32 T 2/2006, a príkaz na dodanie do výkonu trestu bol vydaný tým istým súdom dňa 30. decembra 2015. M. S. bol zadržaný 6. marca 2016 o 10.10 hod. v O. (okres Č.).

Po preskúmaní predmetnej veci najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd o vzatí M. S. do predbežnej väzby rozhodol v súlade so zákonom, pretože v posudzovanom prípade boli na uvedený postup splnené zákonné podmienky uvedené v § 15 ods. 1, ods. 2 zákona o EZR. S odôvodnením rozhodnutia krajského súdu sa najvyšší súd v plnom rozsahu stotožňuje a k sťažovateľovým námietkam uvádza nasledovné :

Pokiaľ ide o tvrdenie, že výzva na nástup výkonu trestu sťažovateľovi nebola doručená, túto skutočnosť nie je možné z obsahu spisu zistiť. Napriek tomu je treba uviesť,

že táto nie je pre posúdenie dôvodnosti predbežnej väzby podstatná. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že M. S. sa osobne zúčastnil súdneho pojednávania, v ktorom bolo vydané odsudzujúce rozhodnutie, bol prítomný pri jeho vyhlásení, odvolal sa a potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu mu bolo doručené (v decembri 2015). Napriek tomu, že o svojom právoplatnom odsúdení na nepodmienečný trest odňatia slobody a tiež o svojej následnej povinnosti výkon tohto trestu nastúpiť vedel, vycestoval na územie Slovenskej republiky, kde sa zdržiaval tri týždne a na výkon trestu nenastúpil. V tejto súvislosti neobstojí ani tvrdenie sťažovateľa, že si podal žiadosť o odklad výkonu trestu, o ktorej dosiaľ nedostal vyrozumienie, pretože samotné podanie takejto žiadosti automaticky nezakladá nárok na rozhodnutie v prospech žiadateľa. Sťažovateľ nemal dôvod sa spoliehať, že mu súd v tejto veci vyhovie, pričom treba zdôrazniť, že mal možnosť sa o spôsobe vybavenia svojej žiadosti na príslušnom súde informovať, resp. vycestovanie odložiť na čas do obdržania odpovede (rozhodnutia). Navyše neušla pozornosti najvyššieho súdu ani doba, ktorá uplynula od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu sťažovateľovi, resp. od vydania príkazu na jeho dodanie do výkonu trestu (december 2015), do jeho zadržania (marec 2016). Doba takmer štvrt' roka, ktorú mal sťažovateľ na nastúpenie výkonu trestu, nie je zanedbateľná a rozhodne ju nemožno klasifikovať inak ako čas, ktorý sa sťažovateľ snažil získať navyše, teda čas, po ktorý sa výkonu trestu vyhýbal. Na tom nemení nič ani fakt, že o mieste, kde sa zdržiaval, vedelo viacero ľudí vrátane príslušných orgánov tak, ako sťažovateľ tvrdí. Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že účelom predbežnej väzby je zabezpečiť prítomnosť vyžiadanej osoby, aby táto mohla byť vydaná štátu pôvodu. Z doterajšieho konania M. S. jednoznačne vyplýva snaha vyhnúť sa výkonu trestu, ktorý mu bol v Českej republike uložený. Využitie inštitútu predbežnej väzby je v tomto prípade na mieste, nakoľko iné prostriedky na dosiahnutie nástupu výkonu trestu dosiaľ neboli účinné.

K tvrdeniu sťažovateľa o tom, že na základe diplomatického pasu vydaného R. disponuje diplomatickými výsadami a imunitami, je treba uviesť, že nepravdivosť tohto tvrdenia sa v priebehu konania preukázala jednak vo vzťahu k Českej, jednak vo vzťahu k Slovenskej republike. Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky z 22. júla 2015, sp. zn. 11 Teu 25/2015 vyplýva, že súd sa s touto námietkou vypořiadal. Vychádzajúc z vnútroštátnych šetrení, najmä z vyjadrenia Ministerstva zahraničných vecí Českej republiky, uzavrel, že M. S. nie je osobou požívajúcou na území Českej republiky akékoľvek diplomatické výsady a imunity. Neobstojí preto ani námietka sťažovateľa, že toto rozhodnutie bolo vydané na základe skúmania iných dokladov, pretože táto skutočnosť nebola

šetrená len vo vzťahu ku konkrétnemu dokladu, ale ku konkrétnej osobe. Vo vzťahu k Slovenskej republike súd vychádzal z odpovedí Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, z ktorých je zrejmé, že M. S. žiadnymi diplomatickými výsadami ani imunitami nedisponuje ani na území Slovenskej republiky.

K ďalším namietaným skutočnostiam zo strany sťažovateľa, najmä k tvrdeniu, že sa osobne nezúčastnil konania pred odvolacím súdom, najvyšší súd uvádza, že tieto ako námietky v rámci dôvodov pre odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 3 zákona o EZR budú posudzované v ďalšom konaní. V súčasnom štádiu konania pri rozhodovaní o predbežnej väzbe je posudzovanie týchto otázok predčasné a pre rozhodnutie o väzbe nepodstatné.

Najvyšší súd taktiež konštatuje, že v predmetnom konaní boli dodržané všetky zákonné postupy (predovšetkým výsluch vyžiadanej osoby v prítomnosti obhajcu), všetky lehoty podľa zákona o EZR, a v predmetnej veci nebol daný dôvod na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 zákona o EZR, preto ani z tohto hľadiska nebol dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a prepustenie vyžiadanej osoby.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v prejednávanvej veci neexistuje žiaden zákonný dôvod na to, aby súd vyžiadajú osobu prepustil z predbežnej väzby na slobodu, pretože by bol ohrozený základný účel konania o európskom zatýkacom rozkaze.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť M. S. ako nedôvodnú v zmysle § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 5. apríla 2016

JUDr. Martin P i o v a r t s y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Zuzana Vojtelová